

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 352/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 7 lutego 2023 roku sygn. akt II K 36/22

Podmiot wnoszący apelację

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel posiłkowy
- # oskarżyciel prywatny
- # obrońca
- # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiążle o powodach uznania dowodu

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. zarzut obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia tj.:</p> <p>a. naruszenie art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów tj.:</p> <p>- zeznań świadków J. N., R. N., D. G., M. G., prowadzącej do uznania, że zeznania te są jasne, spójne, szczere, logiczne, wiarygodne, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tych dowodów,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

a także fakt konfliktu pomiędzy świadkami i oskarżoną, nie dają podstaw do przypisywania zeznaniom tych świadków wiarygodności, w tym w zakresie ustalenia, że oskarżona w dniu 5 grudnia 2021 roku na ulicy (...) w R. prowadziła pojazd marki P. o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości,

- wyjaśnień oskarżonej w zakresie w jakim sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonej, że po awanturze z domownikami wyszła z domu i poszła na spacer, spotkała się w tym czasie z D. B., bowiem twierdzenie te są zdaniem sądu jedynie przyjętą przez oskarżoną linią obrony, podczas gdy fakt udania się na pieszy spacer przez oskarżoną podczas gdy miała ona poruszać się pojazdem, potwierdził świadek D. B., którego zeznania sąd uznał w całości za wiarygodne,

b. naruszenie art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z:

- zeznań świadka D. B., który wskazał, że w dniu 5 grudnia 2021 roku spotkał się z oskarżoną około godziny 14:00, oskarżona przyszła do świadka na pieszo a nie przyjechała samochodem, oskarżona

wróciła do domu na pieszo,

- zeznań świadka J. S., który wskazał, że oskarżonej nie zatrzymano podczas kierowania pojazdem, pomimo poszukiwań pojazdu nie ujawniono, osobiście nie widział aby oskarżona siedziała w pojeździe lub nim kierowała, policjanci w chwili zawiadomienia nie sprawdzili posesji w miejscu zamieszkania oskarżonej i nie szukali tam auta, opierali się wyłącznie na wersji zdarzeń przedstawionej przez świadka J. N. - zawiadamiającą

i w konsekwencji oparcie ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,

2. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że:

a. świadkowie J. N., R. N., D. G. nie mieli żadnej motywacji aby celowo oskarżać oskarżoną, podczas gdy ww. osoby pozostawały w konflikcie z oskarżoną, chciały się pozbyć oskarżonej z domu,

b. w tamtym okresie oskarżona nadużywała alkoholu, podczas gdy

oskarżona w tamtym czasie dojeżdżała samochodem do pracy w P., była dyrektorem w oddziale banku, nigdy nie była kierowana na leczenie, nigdy nie było interwencji policji w domu oskarżonej spowodowanych jej rzekomym pijaństwem i awanturnictwem,

c. oskarżona popełniła przestępstwo z art. 178 a § 1 k.k., podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonej, zeznań świadka D. B. prowadzi do wniosku, że oskarżona takiego czynu zabronionego nie popełniła,

3. podniesiony z ostrożności procesowej zarzut rażącej niewspółmierności kary polegającej na wymierzeniu oskarżonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, a także kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych każda, podczas gdy całokształt okoliczności sprawy, a zwłaszcza rozmiar ujemnych następstw czynu, właściwości i warunki osobiste oskarżonej przemawiają za wymierzeniem jej kar w łagodniejszym wymiarze

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zawarte w środku odwoławczym zarzuty obraży przepisów postępowania karnego, czy też błędu w ustaleniach faktycznych są chybione. Wbrew stanowisku autora apelacji, sąd pierwszej instancji rozstrzygał w oparciu o kompletny materiał dowodowy, który z poszanowaniem reguł procesu karnego ujawnił w toku rozprawy głównej. Zgromadzone dowody zostały ocenione z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, a w następstwie w ten sposób dokonanej oceny ustalono prawidłowo stan faktyczny. W uzasadnieniu wyroku, sąd odniósł się do całokształtu materiału dowodowego sprawy wskazując, które dowody, ewentualnie w jakiej części, uznał za wiarygodne, a którym atrybutu takiego odmówił. Argumentacja sądu, jako rzeczowa i logiczna, zasługuje na aprobatę, tym bardziej, że skarżący nie sformułował takich zarzutów, które mogłyby skutecznie ją zakwestionować.</p> <p>Wszystkie ustalenia faktyczne są prawidłowe, wynikają ze zgodnej z art. 7 k.p.k. oceny</p>		

wszystkich dowodów, a nie tylko wyjaśnień oskarżonej A. N.. Ważkimi dla czynionych ustaleń w zakresie inkryminowanego tej ostatniej czynu okazały się dowody osobowe w postaci zeznań świadków: J. N., R. N., D. G. i M. G..

Nie jest również zasadny zarzut obrońcy oskarżonej naruszenia przez sąd rejonowy art. 410 k.p.k.. Nie wykazał on w żaden sposób jak miało dojść do naruszenia tego przepisu, ani w jaki sposób miało ono wpływ na treść wyroku. Podniesione naruszenie przepisu art. 410 k.p.k. wymaga wykazania, że przy wyrokowaniu sąd opierał się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź oparł się na części materiału ujawnionego. Dokonanie wadliwej oceny dowodów nie stanowi uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. Treść sformułowanych w apelacji zarzutów i ich uzasadnienie wskazuje natomiast, że apelujący wiążąc art. 410 k.p.k. z art. 7 k.p.k. w istocie zarzuca nieprawidłową, jego zdaniem, ocenę materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonej i zeznań świadków: J. N., R. N., D. G. i M. G., bądź błędne ustalenia faktyczne. Wiązanie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. jest

zasadne tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. W przypadku, gdy sąd - jak w przedmiotowej sprawie - prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia i poddał je ocenie, to zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny.

W ocenie sądu odwoławczego sprawstwo oskarżonej A. N. w świetle zgromadzonych w sprawie dowodów z zeznań świadków: J. N., R. N., D. G., M. G. i J. S. jawi się jako oczywiste, a podnoszone przez skarżącego zastrzeżenia związane z oceną ich wiarygodności (poza zeznaniami ostatniego z wymienionych) jako dowodów ją obciążających, jawią się jako bezzasadne. Skarżący nie wykazał w sposób przekonujący, że stanowiące dowód przeciwny wyjaśnienia oskarżonej, negujące prowadzenie przez nią w dniu 5 grudnia 2021 roku około godziny 14:30 samochodu marki P. o nr rej. (...) ulicą (...) w R.,

a więc w czasie w którym bezspornie znajdowała po uprzednim spożyciu alkoholu, ocenione swobodnie, nie jednostronnie, czy też dowolnie, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności oraz nie wykazał że dowody, na których oparł się sąd merytoryczny i poczynił na ich podstawie ustalenia, w świetle zasad określonych w art. 7 k.p.k., są tego waloru pozbawione. Kontrola instancyjna nie ujawniła obrazy art. 7 k.p.k. Argumentacja sądu orzekającego została bowiem oparta na ocenie wszystkich dowodów, w ich wzajemnym powiązaniu, a jako rzeczowa i logiczna, a tym samym ze wszech miar przekonująca, zasługuje na aprobatę sądu odwoławczego.

Ustalenia faktyczne w kwestionowanym przez obronę zakresie - prowadzenia przez oskarżoną w dniu 5 grudnia 2021 roku ulicą (...) w R., około godziny 14:30 samochodu marki P. o nr rej. (...) oparte są istotnie głównie na relacjach procesowych osób z nią zamieszkujących w czasie feralnego zdarzenia tj. córki J. N., męża R. N. i partnera życiowego pierwszej z wymienionych - D. G.. Wszystkie wymienione osoby z racji

wspólnego z oskarżoną przebywania w domu w czasie bezpośrednio poprzedzającym inkryminowane zdarzenie i uczestniczenia w awanturze przez nią wywołanej pod wpływem spożytego alkoholu, widziały jak wyszła z budynku i odjechała samochodem zaparkowanym uprzednio na terenie posesji, pokonując bramę wjazdową, a córka spostrzegła także moment wsiadania matki do pojazdu. Natomiast motywowana troską o życie i zdrowie uczestników ruchu drogowego zagrożonych przez matkę kierującą pojazdem mechanicznym po spożyciu alkoholu zadzwoniła na numer alarmowy informując o swoich spostrzeżeniach.

Zeznania wymienionych świadków pozostają zatem w zasadniczej kwestii spójne i nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że oskarżona nie oddaliła się z miejsca zamieszkania pieszo, jak to argumentowała po raz pierwszy na rozprawie głównej w dniu 21 czerwca 2022 roku (a więc nie bezpośrednio po ogłoszeniu jej zarzutu i uzyskaniu informacji o podejrzeniach jej stawianych, lecz po upływie ponad półrocznego okresu, sprzyjającego

konstruowaniu wersji ukierunkowanej, jak słusznie wywiódł sąd rejonowy, na uniknięcie odpowiedzialności karnej za karygodne zachowanie) lecz odjechała samochodem w sobie znanym kierunku.. Jej obecność w samochodzie zaparkowanym pod posesją, już po powrocie do miejsca zamieszkania, została spostrzeżona przez świadka M. G., która przyjechała pod ten sam adres wraz z mężem, na wezwanie syna D. G. w celu zaopiekowania się wnuczką, na czas trwających nieporozumień rodzinnych. Zatem i w świetle tego dowodu twierdzenia oskarżonej o odbyciu wyłącznie pieszego spaceru jawią się jako niezgodne z rzeczywistością.

Relacje ww. świadków znajdują pośrednie potwierdzenie w zeznaniach funkcjonariusza policji J. S., uczestniczącego o godzinie 14:45 dnia 5 grudnia 2021 roku w patrolowaniu miejsca zamieszkania oskarżonej i ulic do niego przyległych, odbytym na polecenie dyżurnego KPP w R., zaalarmowanego telefonicznie o zdarzeniu przez córkę kierującej samochodem o konkretnie określonej marce i numerach rejestracyjnych. Świadek ten jednoznacznie podał, że

pod wskazanym adresem, który patrolowali radiowozem policyjnym, nie było poszukiwanego pojazdu, podobnie jak i w najbliższej okolicy. Gdy zaś przybyli w to samo miejsce po drugim zgłoszeniu telefonicznym (około godziny 15:30) wskazującym na powrót kierującej do domu, poszukiwane auto stało pod posesją, a zgłaszająca zdarzenie J. N. - córka kierującej potwierdziła okoliczność wcześniejszego wyjazdu matki samochodem spod posesji i jej powrotu tymże do domu. Wskazał także na podjęcie przez oskarżoną próby wypicia piwa z otwieranej przy policjantach puszki, po tym jak została poinformowana, że zostanie przewieziona na komendę w celu zbadania stanu trzeźwości.

Okoliczności podane przez funkcjonariusza policji J. S. potwierdzają wywody apelanta dotyczące tego, że oskarżona nie została zatrzymana podczas kierowania pojazdem, policjanci osobiście nie widzieli aby siedziała ona w pojeździe lub nim kierowała, a pojazdu pomimo poszukiwań nie ujawniono. Potwierdzają również zaniechanie zaraz po otrzymaniu zawiadomienia, sprawdzenia posesji w miejscu zamieszkania oskarżonej i poszukiwań

tam auta. Zważyć jednak należy, że zadaniem policjantów pełniących służbę patrolującym radiowozem było zatrzymanie pojazdu kierowanego przez kobietę znajdującą się po spożyciu alkoholu, która według wersji zdarzeń przedstawionej przez zawiadamiającą, wyjechała samochodem z posesji usytuowanej przy ulicy (...) w R. i przemieszczała się po okolicznych drogach. Ww. jednoznacznie wskazał, że poszukując ściśle określonego pojazdu przejechali radiowozem koło nieruchomości pod wskazanym adresem i na pewno tego pojazdu tam w okolicy domu nie było. Należy zatem domniemywać, że jakkolwiek na posesję policjanci nie wchodzili, to wzrokowo teren wokół niej sprawdzili, a wynik tych działań był negatywny. Wszak tego rodzaju czynności należą do rutynowych działań podejmowanych w ramach obowiązków służbowych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego w sprawie nie pojawiły się przesłanki, które mogłyby wskazywać na swoistą zмовę rodzinną świadków J. N., R. N., D. G. i M. G. i wręcz ich intencjonalnie nieprawdziwe pomówienie oskarżonej A. N., Jakkolwiek pierwszych troje z nią

zamieszkujących potwierdziło awanturę rodzinną poprzedzającą bezpośrednio zaistnienie zdarzenia, to jednocześnie wskazali oni na zaczepną i prowokującą postawę oskarżonej, będącej pod wpływem alkoholu, wywołującego u niej agresję werbalną. Trudno w tym wypadku mówić o skonfliktowaniu oskarżonej z najbliższymi jej osobami. Właściwie określiła tą sytuację świadek J. N., mówiąc o nieporozumieniach rodzinnych mających swoje podłoże w uzależnieniu matki od alkoholu, pogłębiającym się na skutek problemów zawodowych (oskarżona utraciła zatrudnienie w (...) Oddział w P. i pracowała zdalnie w miejscu zamieszkania, znajdując się w okresie wypowiedzenia umowy o pracę). Córka oskarżonej wskazała, że na wszelkie próby pomocy ze strony rodziny, matka reagowała agresją słowną i zaprzeczaniem oczywistym faktem nadużywania alkoholu. Nie sposób odmówić przymiotu wiarygodności ww. która kierowana troską i chęcią niesienia pomocy rodzicielce (którą przecież obciążałyby konsekwencje potencjalnych tragicznych zdarzeń wywołanych prowadzeniem pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, czy choćby

pod wpływem alkoholu) zgłosiła organom ścigania przedmiotowe zdarzenie. Obarczanie jej twierdzeń kłamliwym przedstawianiem rzeczywistości po to tylko aby pozbyć się matki z domu, jak wywodzi skarżący, nie znajduje uzasadnienia w dotychczasowej postawie świadka jako osoby najbliższej w relacjach z matką. Po pierwsze nie było pomiędzy matką a jedyną córką tak negatywnych emocji, które przekonywałyby o złośliwym działaniu tej ostatniej (wszak oskarżona w czasie bezpośrednio poprzedzającym zdarzenie, zapraszała córkę na przygotowany przez siebie obiad; J. N. łączyły pozytywne relacje z babką od strony matki, którą niezwłocznie telefonicznie poinformowała o swoim zgłoszeniu na policję), a po drugie nie był to najlepszy i najskuteczniejszy sposób zmotywowania niechcianego lokatora do opuszczenia wspólnie zamieszkiwanego domu { w którym mieszkał również ojciec i jego matka).

Z pewnością również z obiektywnego punktu widzenia, złośliwe obarczanie niewinnej matki zachowaniem nie będącym jej udziałem,

nie przystaje do osobowości 19 letniej córki, będącej jedynym dzieckiem oskarżonej i klóci się z poczuciem odpowiedzialności i sumieniem nastolatki, z którą sąd rejonowy miał bezpośredni kontakt i ocenił jej zeznania jako szczere i przejmująco brzmiące. Również kwestionowanie przez apelanta obszerności relacji ww. a zarazem jej drobiazgowości w stosunku do pierwotnych zeznań z etapu dochodzenia, nie znajduje uzasadnionych podstaw wobec zaakcentowanego przez świadka faktu bardziej szczegółowego zadawania pytań przez Przewodniczącego kierującego rozprawą od przesłuchującego ją policjanta. Upływ czasu pomiędzy przesłuchaniami także nie był na tyle długi aby można było mówić o typowym dla takiego zjawiska, zacieraniu się śladów pamięciowych, po zaledwie półrocznym okresie.

Natomiast z mężem R. N. oskarżona nie pozostawała jeszcze w grudniu 2021 roku w okresie rozvodu. Jak wynika bowiem z jego zeznań pozew o jego orzeczenie z winy małżonki wniósł do sądu dopiero wiosną następnego roku kalendarzowego i to z powodu wyprowadzenia

się przez nią z ich domu po nowym roku do innego mężczyzny. Trudno zatem upatrywać po stronie ww. wrogiego nastawienia do żony w czasie przedmiotowego zdarzenia, kiedy jeszcze kroki prawne zmierzające do rozwiązania małżeństwa nie zostały podjęte.

Co istotne zeznania świadków J. N., R. N. i D. G. w kwestii zasadniczej dotyczącej odjechania przez oskarżoną z posesji samochodem, były ze sobą zbieżne. Wykazane w skardze apelacyjnej rozbieżności w ich relacjach były drobnej natury gdyż dotyczyły: ubioru oskarżonej, okna z którego świadkowie obserwowali ruch pojazdu, kierunku obranego przez oskarżoną po wyjechaniu z terenu posesji i miejsca zaparkowania przez nią auta po powrocie do domu, samochodu którym J. N. dotarła do KPP w R. po zatrzymaniu oskarżonej. Nie ma zatem racji skarżący, podnosząc że owe nieścisłości stwarzają uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości zeznań świadków. Zachowanie oskarżonej wywołało przecież u domowników konsternację i obawy o jego następstwa i konsekwencje. Byli niewątpliwie pobudzeni emocjonalnie, a co za tym idzie czynionym przez nich obserwacjom nie

towarzyszyła szczególna uwaga i skupienie, co tłumaczy owe sprzeczności, nie mające nic wspólnego z imputowanym złośliwym pomówieniem oskarżonej o prowadzenie samochodu po spożyciu alkoholu.

Wbrew twierdzeniom apelanta sąd rejonowy wcale nie pominął zeznań świadka D. B., które zresztą uznał za wiarygodne. Wymieniony w swoich zeznaniach określił czas przypadkowego spotkania z oskarżoną przechodzącą obok posesji jego rodziców, oddalonej o około 10 minut od miejsca jej zamieszkania, na godzinę 14:00. Zważyć należy, że ponieważ rozmowa trwała krótko to nie było przeszkód aby oskarżona wróciła pieszo do swojego domu, po czym około godziny 14:30 odjechała z niego samochodem. Mógł być też inny scenariusz wydarzeń, o ile ww. nie do końca precyzyjnie określił czas spotkania, choćby taki że oskarżona pozostawiła samochód w jakiejś odległości od miejsca spotkania ze świadkiem, a po odbytej rozmowie oddaliła się pieszo do miejsca parkowania pojazdu. Dlatego świadek nie widział jak kierowała autem. Relacje D. B. nie mają zatem znaczenia dla

rozstrzygnięcia merytorycznego.

Wymierzona przez sąd pierwszej instancji kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat odpowiada stopniowi winy oskarżonej i stopniowi społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie ma ona osiągnąć wobec oskarżonej (zapobiegnie powrotowi do przestępstwa, będzie skłaniać oskarżoną do przestrzegania społecznie akceptowanych norm zachowania w przyszłości), jak również, co także istotne, uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wysoki był poziom intoksykacji oskarżonej w chwili czynu, a oskarżona jakkolwiek nie karana to w świetle spostrzeżeń poczynionych przez najbliższych, jeździła niejednokrotnie samochodem po spożyciu alkoholu (nie przesądzając czy była nietrzeźwa jak w dniu zdarzenia). W tym stanie rzeczy wymierzenie kary łagodniejszej, nie realizowałoby dyrektyw określonych przepisem art. 53 k.k.

Wniosek

<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu lub uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia wymienionych w pkt. 1 i 2 zarzutów, o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie kary w łagodniejszym wymiarze niż dotychczas orzeczone</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek nie jest zasadny z przyczyn podanych powyżej.</p>			

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>4.1.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Utrzymane w mocy zostały wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w wyroku.	
Zwiąźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok jest słuszny, zarzuty apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie.	
Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąźle o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylecia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylecia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2.	Z powodu nieuwzględnienia apelacji wywiezionej na korzyść oskarżonej sąd odwoławczy zasądził od niej na rzecz Skarbu Państwa 270 złotych tytułem opłaty za drugą instancję i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym. Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 636 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).

PODPIS

Granice zaskarżenia	
----------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej A. N.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	rozstrzygnięcie o winie i karze		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1		

	k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana